

На така освободения народ предстоеше една извънредно сериозна и трудна задача — да пристъпи към своето политическо организиране, към изграждането съвсем изново на своята държава. За тази цел той трябваше преди всичко да положи нейните основи, да изработи нейната конституция т. е. политическата си светиня, политическото си евангелие, което да определи формата на държавата, правата, свободите и задълженията на гражданите и начина на нейното вътрешно управление. Свиканото за тази цел в 1879 г. в Търново Учредително събрание изпълни най-бляскаво тази задача. Две сили, представляващи две противоположни социални тенденции, се намериха лице срещу лице. Това бяха от една страна малката консервативна група, състояща се от владци и синове на български чорбаджии, а от друга страна — пропитата с дух на идеализъм и либерализъм млада българска интелигенция, около която се създаде едно мощно либерално движение в страната. Това движение роди голямата либерална партия на чело с П. Р. Славейков, П. Каравелов и Др. Цанков, която партия бе почти целия ентузиазиран български народ. Дългите и разпалени борби на тези две сили дадоха в резултат една крайно либерална и демократическа конституция на страната. Като основен крайъгълен камък на тази конституция легна свещеният, възвестен още преди 135 години от Великата френска революция, принцип на народния суверенитет, на народното върховенство. Както самият начин на създаване на конституцията, тъй и нейният ясен и категоричен текст доказват по един

освободителни войни, които държаха буден и ободряваха гаснещия ни национален дух, са били едно голямо зло за нашия народ.